

Arrest

nr. 283 959 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 november 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 januari 2021 werd de heer X aangesteld als voogd door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

1.2. Op 27 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/11/2020

Overdracht CGVS: 31/03/2021

Je werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 2 juni 2022 van 14u10 tot 17u42 en werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw voogd, X, en jouw advocaat, ZWART, Louise, waren gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Jij, K.(...) M.(...), bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Sadat Nam, behorend tot het district Kot gelegen in de provincie Nangarhar. Je ging naar school en naar de madrassa en je werkte ook wat op de velden van jouw familie.

Jouw vader werkte als chauffeur bij de nationale politie. Enige tijd voor je vertrek veranderde hij van afdeling, en ging bij het anti-drugs departement van de politie werken. Hij keerde elke maand of om de twee maanden naar huis. Je vader ontving bedreigingen en dreigbrieven van de taliban, maar hij weigerde te voldoen aan hun eisen.

Enkele maanden voor je vertrek maande de taliban de malik van jouw dorp aan om tegen jouw familie te zeggen dat je vader moest stoppen met zijn werk. De malik vertelde het aan je moeder, die het op haar beurt doorvertelde aan je vader. Je vader negeerde deze bedreigingen van de taliban en hij keerde terug naar zijn werk.

Een à twee dagen later werd je door de taliban meegenomen uit je klas toen je op school was. Je werd gedurende zes à zeven dagen vastgehouden door de taliban in een huis in het dorp Lahanjo. Een talib stelde ook voor om een zelfmoordaanslag te plegen in het hoofdkwartier van de politie. Uiteindelijk konden de dorpschoudeurs toch voor je vrijlating zorgen. Je werd op borg vrijgelaten, maar je vader zou zich in ruil moeten presenteren voor de taliban.

Na twee en halve maand kwam je vader in de nacht nog eens op bezoek van zijn werk. De volgende dag kwam de taliban rond tien à elf uur naar jouw huis. Iemand had verteld dat je vader die nacht thuis was geweest, en hij was zich niet gaan presenteren voor de taliban. De leden van de taliban troffen je moeder niet aan maar hebben je moeder geslagen, en ze gaven jou messteken. Je verloor het bewustzijn, en toen je terug wakker werd, lag je in het ziekenhuis. Je verbleef daar twintig à vijftwintig dagen. Je vader zei dat het beter was dat je het land zou verlaten. Hij stuurde jou naar het huis van een vriend in Nangarhar stad. Ongeveer vier maanden later vertrok je uit Afghanistan.

Jij verliet Afghanistan ongeveer twee en halve maand voor aankomst in België, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, enkele onbekende landen, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk op 7 november 2020 in België aan te komen. Op 9 november 2020 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Sinds jouw vertrek uit Afghanistan keerde je vader nogmaals terug naar het dorp, en werd hij door leden van de taliban ontvoerd. Je moeder ging hiervan aangifte doen bij het districtshuis, waarna de taliban bedreigingen uitte ten opzichte van jouw familie. Je vader is nog steeds vermist, je moeder ontving wel al enkele foto's van de taliban nadat ze deze aangifte deed. Sinds de verdwijning van je vader verhuisde je moeder met je broers en zus naar het huis van je oom langs moederszijde in Shash Khel.

Ter staving van je verklaringen leg je de volgende documenten voor: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van je familieleden, enkele foto's van jouw vader en documenten (bankdocument (dd. 17/06/1394 (Westerse kalender 8 september 2015)), badges en een certificaat (van 08.10.1386 tot 02.12.1386 (Westerse kalender van 29 december 2007 tot 21 februari 2008)) van het werk van jouw vader, foto's van jouw verwondingen, en vier brieven (een brief waarin je moeder bevestiging vraagt van de verdwijning van haar echtgenoot en jouw verwondingen; een brief met antwoord van het districtshuis (dd.09/06/1399 (Westerse kalender 30 augustus 2020)); een brief van de taliban waarin vermeld staat dat je op borg werd vrijgelaten; en een oproepingsbrief van de taliban dd. 05/01/1401 (Westerse kalender 25 maart 2022)).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Dient opgemerkt te worden dat je verklaringen met betrekking tot je problemen met de taliban en de verdwijning van je vader weinig aannemelijk zijn. Vooreerst, wat betreft het profiel van je vader dient opgemerkt te worden dat je niet veel informatie hebt over je vader en zijn professionele activiteiten. Je vader zou gedurende dertien à veertien jaren voor de politie gewerkt hebben (CGVS, p.8). Je verklaart dat hij met een ranger wagen en met een tank reed (CGVS, p.8). Gevraagd om wat meer te vertellen over de professionele activiteiten van je vader, geef je echter aan dat je voor de rest niet op de hoogte bent van andere activiteiten (CGVS, p.8). Voorts ken je geen van de collega's van je vader bij naam, je zegt louter dat je ze wel eens zag wandelen toen je op een dag bij je vader op zijn werkplaats was (CGVS, p.8 en 16). Je verklaart dat hij tewerkgesteld was in het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad, maar dat hij "waarschijnlijk naar andere plaatsen ging voor missies". Je kan evenwel geenszins duiden welke plaatsen dat dan zouden zijn geweest (CGVS, p.8). Hoewel je door je jeugdige leeftijd misschien niet steeds van alles op de hoogte zou zijn gehouden, dient te worden opgemerkt dat je ook over de laatste overplaatsing van je vader naar de anti-drugsbrigade van de politie niet veel kan vertellen. Je weet niet wanneer en om welke reden je vader van plaats van tewerkstelling veranderde (CGVS, p.9). Je hebt slechts een vermoeden dat hij er genoeg van had op zijn vorige tewerkstelling, aangezien hij er al lang werkte (CGVS, p.9). Dergelijke vage verklaringen doen twijfelen aan de beweerde tewerkstelling van jouw vader.

Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat je vader opeens problemen zou gekregen hebben met de taliban. Zo verklaar dat je vader al gedurende dertien à veertien jaren voor de autoriteiten werkte (CGVS, p.16). Gevraagd hoe de taliban dan opeens te weten zou zijn gekomen dat je vader voor de autoriteiten werkte, verklaar je dat de taliban en Daesh om beurten aanwezig waren in de regio, en dat de taliban uiteindelijk terugkeerde naar de regio (CGVS, p.16), wat bezwaarlijk een concreet antwoord op de vragen van het CGVS kan worden genoemd. Ook zijn de verklaringen wat betreft de bedreigingen die je vader ontving vanwege de taliban niet geloofwaardig. Je verklaart dat je vader dreigbrieven kreeg van de taliban, nog voor de malik jouw moeder had aangesproken over de bedreigingen van de taliban die moesten overgebracht worden (CGVS, p.10 en 12). Je geeft aan dat deze dreigbrieven verscheurd werden, omdat jouw vader de eisen van de taliban niet aanvaardde (CGVS, p.10 en 12). Hij wou zijn werk niet stopzetten, dus hij negeerde hij de taliban (CGVS, p.12). Los van het feit dat het eigenaardig is dat je vader dergelijke stukken zou vernietigen, rest de vaststelling dat je vader nooit enige actie nam na de zogezegde bedreigingen in de dreigbrieven van de taliban. Er kan maar moeilijk worden aangenomen dat jouw vader deze bedreigingen van de taliban in de wind sloeg en daarmee zichzelf maar vooral ook zijn gezin, dat steeds in het dorp in Kot district bleef wonen, in ernstig gevaar bracht.

Vervolgens weet ook het vervolg van je asielrelaas niet te overtuigen. Op een dag zou de taliban naar jouw school gekomen zijn en zouden ze je meegenomen hebben omdat je de oudste zoon van je vader bent (CGVS, p.10). Je zou gedurende vijf à zes dagen gevangengenomen zijn door de taliban (CGVS, p.10). Je verklaart dat je gedurende de hele opsluiting weende, tot die ene persoon je benaderde (CGVS, p.13). Hij verklaarde dat je een zelfmoordaanslag zou moeten plegen voor de taliban. Gevraagd wanneer je die aanslag zou moeten plegen of hoe die dan zou gebeuren, verklaar je: "Ik weet niks over hun plannen, voor hoelang ze planden mij te houden." en "Hij zei me niet op welke dag of wanneer ik naar daar zou moeten gaan." (CGVS, p.13). Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die geen enkele ideologische vorming ontving en die zij veeleer als tegenstander beschouwden, getuige daarvan de gewelddadige manier waarop zij u bejegenden en opsloten. Deze vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten.

Ook bij je verklaring dat de taliban je zou hebben vrijgelaten op borg (CGVS, p.10 en 13), rijzen er vragen. Je verklaart dat de taliban jou vrijliet op voorwaarde dat je vader zich zou presenteren aan hen (CGVS, p.10 en 13). Geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk is dat de taliban zou verwachten dat je vader zich zomaar bij hen zou aanmelden, verklaar je dat de taliban tegen de maliks zei dat, indien je vader zich niet zou presenteren, ze dan actie zouden nemen (CGVS, p.13). Echter is het dan wel zeer opmerkelijk dat er na jouw vrijlating twee maanden voorbij zouden gaan, zonder dat je nog problemen kende met de taliban (CGVS, p.10). Hoewel je werd vrijgelaten op voorwaarde dat je vader zich zou presenteren, is het bijzonder merkwaardig dat de taliban dan geen deadline stelde waarbinnen je vader zich zou moeten presenteren (CGVS, p.13). Het is niet aannemelijk dat dergelijke terreurbeweging zich wat dat betreft zo laks zou opstellen. Na jouw vrijlating bleef je bovendien gewoon naar de madrassa gaan (CGVS, p.14). Gevraagd of je problemen kende omdat je vader zich nog niet had aangemeld gedurende die twee maanden, verklaar je louter het volgende: "De qari zag ons, we waren punctueel in de madrassa. Dus hij viel ons niet lastig." (CGVS, p.14), wat niet ernstig is en geen enkele verklaring biedt voor de vaststelling dat de taliban blijkbaar niet handelde toen uw vader ondanks de gestelde voorwaarde toch niet kwam opdagen. Ook leg je tegenstrijdige verklaringen af over de verschillende gebeurtenissen in de periode na je vrijlating. Zo verklaar je eerst: "ik weet niet waarom de taliban de maliks niet benaderden om hen te vragen om te zeggen tegen mijn vader om zich te presenteren; ze kwamen rechtstreeks naar ons huis" (CGVS, p.14). Nadien, wanneer nogmaals gevraagd wordt of jij in tussentijd nog problemen kende met de taliban, verklaar je ineens het tegenovergestelde, namelijk: "De taliban zou de maliks van ons dorp vaak benaderen en zouden vragen waarom mijn vader zich niet presenteerde." (CGVS, p.14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Ook het vervolg van je asielrelaas weet niet te overtuigen. Na twee en een halve maand op zijn werk keerde je vader in de nacht nog eens terug om jullie te bezoeken (CGVS, p.10). Het is frappant dat je vader besloot om zoals gewoonlijk nog eens naar huis te komen om zijn gezin te bezoeken, ondanks dat zijn zoon eerder al ontvoerd en gevangengenomen werd door de taliban en deze erop gebrand waren dat uw vaders beroepsactiviteiten af te straffen.

Verder rijzen er vragen wat betreft de ontvoering van je vader, toen hij na jouw vertrek uit Afghanistan andermaal naar het dorp zou zijn teruggekeerd. Het CGVS kan niet inzien om welke redenen je vader na alle bedreigingen opnieuw het risico zou nemen om terug te komen naar het dorp, en dit voor de ondertekening van documenten (CGVS, p.15).

Het is merkwaardig dat je vader niet meer voorzorgsmaatregelen zou nemen wanneer hij voor dergelijke administratie terug naar het dorp zou komen nadat de taliban meerdere malen bedreigingen uitte (CGVS, p.10 en 15). Dergelijke verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Gevraagd of je moeder nog iets hoorde van je vader, verklaar je dat je moeder na de machtsovername nog een nieuwe brief ontving van de taliban waarin ze opnieuw vroegen aan jou om je te presenteren (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat de taliban simpelweg een brief naar je moeder zou sturen (CGVS, p.6, 10 en 12), zeker in de door jouw geschetste context waarin de taliban voor je vertrek je moeder geslagen had en jou enkele messteken gegeven had (CGVS, p.10 en 14). Na de aangifte van je moeder in het districtshuis dreigde de taliban je moeder en haar gezin te vermoorden indien ze nogmaals naar het districtshuis zou gaan (CGVS, p.12). Bovendien werd deze aangifte door je moeder ingediend op 30 augustus 2020 (zie aangifte districtshuis). Dat de taliban dan opeens anderhalf jaar later, namelijk op 25 maart 2022, een nieuwe brief zou sturen, is niet aannemelijk.

Voorts gevraagd of je familieleden nog andere problemen kennen sinds je vertrek uit het land en sinds de verdwijning van je vader, verklaar je dat ze nooit over hun problemen praten (CGVS, p.4). Wel verhuisde jouw familie naar het huis van je oom langs moederszijde in Shash Khel (CGVS, p.4), wat zou betekenen dat ze problemen hebben (CGVS, p.2 en 4). Nochtans heb je sinds je komst naar België enkele keren contact gehad met je familie, namelijk met je moeder en met je oom langs moederszijde (CGVS, p.3). Je geeft zelfs aan dat je nog met je familie gesproken hebt vier dagen voor je persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p.2). Dat jullie elkaar niet meer op de hoogte zouden houden van de situatie in je dorp in Afghanistan, kan maar moeilijk worden aangenomen. Je verwijst hierbij ook naar de financiële problemen die je moeder heeft, en de last van de zorg voor je broers en zussen die zij draagt (CGVS, p.2-3). Je verklaring dat je familie je niets vertelde zelfs als er iets gebeurd zou zijn, biedt geen afdoende verklaringen voor jouw onwetendheid. Het is immers niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor jou achterhoudt waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat je een conflict hebt met je neven langs vaderszijde over een erfenis van gronden (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 30 maart 2021, vraag 7). Gevraagd om dit conflict te verduidelijken verklaar je dat je neven "waarschijnlijk problemen hadden met mijn vader, maar niet met mij" (CGVS, p.15). Je geeft aan dat de neven van je vader gemeen waren tegen je vader, maar verklaart ook dat er geen conflict was tussen jullie (CGVS, p.16). Het is dan ook onduidelijk waarom je bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat er problemen waren met je neven langs vaderszijde. Alleszins kan hieruit geen vervolgingsvrees worden afgeleid.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. Jouw taskara heeft enkel betrekking op jouw identiteit en herkomst, elementen die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. De taskara's van je familieleden dienen tevens enkel ter bevestiging van hun identiteit en nationaliteit, en houden geen verband met jouw vervolgingsvrees.

Wat betreft de documenten van het werk van je vader die je neerlegt, dient opgemerkt te worden dat de certificaten en badges dateren van 2007, 2008 en 2009. Het bankdocument dateert van 2015. Het is opvallend dat geen van deze stukken het recente karakter van deze werkzaamheden kan staven.

Verder leg je ook foto's neer van jouw vader, en je verklaart tijdens je persoonlijk onderhoud dat de taliban deze foto's van je vader opstuurde naar de malik nadat ze hem hadden meegenomen (CGVS, p.12). Dient te worden opgemerkt dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets kan worden afgeleid dat deze verwondingen door toedoen van de taliban werden veroorzaakt of dat je vader toen door de taliban gevangengenomen was. Bovendien tonen deze foto's niet aan wanneer of waar ze genomen werden. Overigens gevraagd of jij ook een foto hebt met je vader, geef je aan dat je op je gsm wat foto's hebt van jullie samen. Het CGVS vroeg deze foto's op, en maande u tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende keren aan om deze foto's door te sturen (CGVS, p.11 en 16). Dient echter te worden opgemerkt dat je wat dit betreft in gebreke bent gebleven en geen bijkomende stukken aan het CGVS hebt overgemaakt.

Ook leg je foto's neer van jouw verwondingen. Dient te worden opgemerkt dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets kan worden afgeleid dat deze verwondingen door de taliban werden toegebracht. Bovendien tonen deze foto's niet aan wanneer of waar ze genomen werden, wat het relatieve karakter ervan aantoont.

Verder leg je vier brieven neer. Dergelijke stukken kunnen jouw relaas slechts staven bij de geloofwaardige verklaringen, wat niet geval is gebleken. Bovendien zijn de brief waarin je moeder bevestiging vraagt van de verdwijning van haar echtgenoot en jouw verwondingen en de brief met antwoord van het districtshuis (dd.09/06/1399 (Westerse kalender 30 augustus 2020)) opgesteld op basis van de verklaringen van je moeder. Deze brieven zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Brieven hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen.

Met betrekking tot Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan jouw beweerde vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht. Je kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- Artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;*
- Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- Art. 48/4 van de wet van 15 december 1980*
- Art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering)*

- Artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en voorzichtigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Na een theoretische uiteenzetting over deze bepalingen, licht verzoeker toe als volgt:

"Aangezien de heer K.(...) een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als "ongelovige" beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven hierdoor in gewaar zal zijn;

Dat tegenpartij dit niet kan betwisten;

Dat de Koran, die letterlijke gevolgd wordt door de Taliban, expliciet onderstreept in Soera dat :

"008:012 Toen uw Heer aan de engelen openbaarde: "Ik ben met u; versterkt de gelovigen. Ik boezem ontzag in de harten der ongelovigen. Slaat daarom hun hoofd af en slaat alle toppen van hun vingers af." (https://www.bijbelhoek.nl/koran/8:12)

Dat verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zijn leven in gewaar zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat men hem het voordeel van de twijfel moet gunnen.

Dat uw Raad op 16.06.2022 aangaf dat:

[citaat RvV 16 juni 2022, nr. 274.160]

Overwegende dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan waarin staat dat: "To qualify for Refugee status there is no requirement that an individual be known personally to the agent(s) of persecution or be sought out personally by those agents". (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije vertaling:

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden alste weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains ».

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, onthef het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

Dat uw Raad onderstreept dat : "In die zin dient het profiel van verzoeker als terugkeerder vanuit het Westen grondiger onderzocht te worden..." (RvV 31 maart 2022, nr. 270 813).

Dat tegenpartij enkel in haar beslissing onderstreept dat : Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”;

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds november 2020 in België zodat hij de machtsovername van de Taliban niet heeft meegemaakt. Toch heeft tegenpartij tijdens het interview geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer K.

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Met betrekking tot de Subsidiare bescherming:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]

Aangezien tegenpartij van oordeel is dat verzoeker terug zou kunnen keren naar de provincie Nangarhaar terwijl de situatie in Afghanistan bijzonder precair is.

De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

[citaat <https://www.tijd.be/politiek-economie/belgie/federaal/geen-gedwongen-terugkeer-naar-afghanistan-voor-afgewezen-asielzoekers/10326047.html>]

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

[citaat CGVS, “Opschorting beslissingen Afghanistan” van 16 augustus 2021]

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.

[UNHCR, “Position on Returns to Afghanistan” van 17 augustus 2021]

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

[Ibid.]

De UNHCR verduidelijkt verder dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

[Ibid.]

Bovendien wijst het UNHCR erop dat de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek.

[Ibid.]

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als ‘verschrikkelijk’ beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een ‘verhoogd risico’ te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

[citaat [vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/](https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/08/10/burgeroorlog-in-afghanistan-is-nu-onvermijdelijk-navo-en-vs-v/)]

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

[citaat <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

[citaat <https://www.thejournal.ie/protesters-vent-defiance-against-taliban-amid-uncertainty-in-afghanistan-5527292-Aug2021/>]

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul. 16 Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuaties van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgend verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie nangarhaar met de dag verslechterd en de heer K. van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

[citaat https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan]

FOD Buitenlandse onderstreept ook dat:

[Ibid.]

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer K. onmogelijk is om daar te leven.

Dat volgens het CGVS de situatie in Afghanistan erg precair is, maar wordt de huidige socio-economische situatie veroorzaakt door een samenloop van objectieve omstandigheden, en is zij niet te wijten aan "gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet".

Dat artikel 48/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet aangeeft dat als een persoon bij terugkeer risico loopt op om slachtoffer te worden van ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in diens land van herkomst; deze persoon recht heeft op subsidiaire bescherming. Deze ernstige schade moet veroorzaakt worden door de staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; of door niet overheidsactoren. Dit betekent dat als de humanitaire en socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dit in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke handelingen die het verlenen van een status subsidiaire bescherming rechtvaardigen. Deze vorm van bescherming komt grotendeels overeen met de bescherming voorzien door het verbod op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ingeschreven in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in drie sleutelzaken verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de benodigde drempel van ernst bereiken zodat er sprake is van onmenselijke behandelingen, en een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof maakt hiervoor een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds.

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen. (EHRM, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, §§ 42-45; EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen als er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 21 januari 2011, §§ 249-254, hier raadpleegbaar ; EHRM, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, §§ 282-283).

In de zaak 'Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk' moesten twee Somalische onderdanen het Verenigd Koninkrijk verlaten, en dreigden gedwongen terug gestuurd te worden naar Somalië. Omwille van de nijpende humanitaire en socio-economische situatie in het land, boog het EHRM zich over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Op basis van verschillende rapporten, besloot het Hof dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd.

In 2013 moest het Hof zich in de zaak 'S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk' zich over een gelijkaardige kwestie uitspreken, maar deze keer was de betrokkene een Afghaanse onderdaan. In tegenstelling tot de vorige zaak, was het Hof van oordeel dat de nijpende en socio-economische situatie in Afghanistan toen

niet rechtstreeks veroorzaakt werd door een specifieke actor. Daarnaast deed de Afghaanse overheid veelvuldige pogingen om de situatie te verbeteren, en hadden humanitaire hulporganisaties ongehinderde toegang tot gebieden in nood. (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 91). Dit alles deed het hof besluiten dat er in dit geval geen schending was van artikel 3 EVRM.

Op basis van bovenstaande rechtspraak stelt uw Raad over de huidige situatie in Afghanistan de vraag "of sinds de machtsovername door de taliban de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen waardoor het eerder een situatie betreft gelijkaardig aan S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk. Indien dit niet het geval is, dan valt het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet".

Op basis van de beschikbare informatie stelt de raad dat het voorlopig niet uit te sluiten valt of de Taliban de verantwoordelijke actor is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

Uw Raad maakt dit besluit deels op basis van S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin duidelijk wordt opgelijst waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was op die in Somalië, waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet werd vastgesteld. Volgens het EHRM had Afghanistan een functionerende centrale regering en een functionerende infrastructuur; was Afghanistan onder controle van de regering, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuiden Centraal Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen; was er een aanzienlijke aanwezigheid van humanitaire hulporganisaties.

Anno 2022 lijken bovenstaande punten sterk gewijzigd, zo niet irrelevant. Zo zijn er talloze bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen en lijkt de financiële en medische infrastructuur op instorten te staan. (G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021; S. George en K. De Young, 'As Afghanistan's economy collapses, international community looks for innovative ways to avoid humanitarian disaster', The Washington Post, 28 november 2021);

Verder bestaat de de facto regering voornamelijk uit talibanstrijders die tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië. (EASO, 'COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban', 15 november 2021, p. 6.)

Daarnaast is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken, en kampen zij met grote tekorten door een gebrek aan financiering. (UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022)

Hier komt nog eens bij dat Afghanistan geconfronteerd wordt door een periode van droogte en voedseltekorten. (Human Rights Watch, 'Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough', 17 maart 2022)

Waar de Afghaanse overheid zulke problemen voordien kon verlichten met behulp van westerse donaties, slaagt de taliban hier minder in. Dit is grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de taliban.

Deze tendens viel duidelijk te merken bij de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart, die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen in plaats van de benodigde 4,4 miljard. (S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NWS, 31 maart 2022)

De donoren vrezen dat de taliban het geld gebruikt om het regime te financieren. Samengevat, kampt Afghanistan met verschillende crisissen tegelijkertijd met de taliban als gemeenschappelijke deler. (S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NWS, 31 maart 2022)

Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.

IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: MET BETREKKING TOT DE Vernietiging van de bestreden beslissing:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer K. noch de Subsidiaire bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 6 januari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.1.3. Met een aanvullende nota van 11 januari 2023 legt verzoeker volgende stukken neer:

- een schoolrapport van 2021-2022 (stuk 1);
- een schoolattest van 2021-2022 (stuk 2);
- een attest van regelmatige lesbijwoning 2021-2022 (stuk 3);
- een doorstroomdossier (stuk 4);
- een inschrijving in schakelklas naar werk (stuk 5);
- een schoolrapport - trimester 1 (stuk 6);
- een inschrijving in medewerker fastfood (stuk 7).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad dat hij weinig of geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De Raad neemt deze bijgevolg over en beschouwt de motieven als hier hernomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen.

Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, die niet is toegespit op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker schoolattesten neerlegt waaruit blijkt dat hij zich perfect in de Belgische maatschappij heeft aangesloten, hij de taal spreekt en verder verwijst naar zijn langdurig verblijf in België waardoor hij als ongelovig en verwesterd zal gepercipieerd worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in België sinds november 2020 en het spreken van de Nederlandse taal in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat er sprake is dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”.

Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41- 42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht.

Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de

terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die

aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na verblijf in België sinds november 2020, zijn kennis van het Nederlands en zijn schoolse activiteiten voor het schooljaar 2021-2022 in de onthaalklas en het schooljaar 2022-2023 in een traject van duaal leren. Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in het Westen hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad kan uit de documenten niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij uit een conservatief milieu afkomstig is, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling

voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak “*M.S.S.*” en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19- pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan

bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp.

Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd.

Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden

gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar (district Kot). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP